

ת"פ 43580/07/20 - מדינת ישראל נגד סאגר אבו גאנם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 43580-07-20 מדינת ישראל נ' אבו גאנם ואח'

בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד גיגולד

המאשימה

נגד

1. סאגר אבו גאנם ע"י ב"כ עו"ד ראו

2. סברי אבו כשף (עציר)

הנאשמים

ע"י ב"כ עו"ד אבו טביך

הכרעת דין

האישום

1. לנאשמים מיוחסות עבירות של התפרצות למקום מגורים, בצוותא חדא, לפי סעיפים 406(ב) ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), גניבה בצוותא חדא לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק, וגניבת כרטיס חיוב בצוותא חדא לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 וסעיף 29 לחוק.

תיאור העובדות על פי כתב האישום הוא כי ביום 17.7.20 בשעה 02:29 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשמים לדירת המתלון ברחוב חיל הים 2 בלוד, שעה שהנאשם 1 רכב על אופניים ונאשם 2 מתהלך לצדו. או אז התפרצו הנאשמים לדירה בצוותא, בדרך שאינה ידועה לתביעה, שעה שארבעת ילדי המתלון ישנים לבדם בדירה. הנאשמים גנבו מן הדירה 2 תיקים שהכילו: כרטיס אשראי ישראכרט, כרטיס אשראי לייף סטייל, שעון יד "Rado" בשווי 3,650 ₪, צמיד זהב, גורמט זהב, 2 שרשראות, 2 עגילי זהב, 2 עגילי חישוק זהב, 2 עגילים מרובעים מזהב, פנקס שיקים, ורישיון נהיגה. בהמשך לאמור, בסמוך לשעה 05:28, ברחוב אלי כהן בלוד הבחינו שוטרים בנאשמים שעה שהנאשם 1 הרכיב את הנאשם 2 על האופניים, והשניים עוכבו. באותן נסיבות החזיק הנאשם 1 על גופו בשעון שנגנב. באותן נסיבות החזיק הנאשם 2 בכיס מכנסיו בכרטיס האשראי שנגנב.

2. הנאשמים כפרו בעובדות, וטענו כי לא הגיעו יחדיו לדירה על אופניים כנטען, ולא התפרצו לתוכה. עם זאת, כל אחד מהם הודה כי פריט הרכוש המצוין נתפס על גופו. בעניין זה, טענו כי הרכוש הגיע לידם כדין וכי החיפוש היה בלתי חוקי.

מסד הראיות

3. התביעה נסמכת על צירופן של הראיות הללו:

א. תלונת בעלי הדירה אודות ההתפרצות לביתם, שאירעה בשעה שהיו בביקור אצל חברים, ובעת שארבעת ילדיהם ישנו בבית.

ב. סרטון מצלמת האבטחה המוצבת מול הכניסה לבניין מגורי המתלוננים, בה נקלטו הנאשמים בצאתם מן הבניין.

ג. עיכובם ומעצרו של הנאשמים זמן קצר לאחר ההתפרצות, במרחק לא רב מן הדירה, כשעל גופם פריטים מן הרכוש שנגנב - שעון Rado, כרטיס פרטי השעון, וכרטיס אשראי (להלן: הכרטיסים) - המקימים חזקה תכופה. התביעה מדגישה כי בעת שעוכבו הנאשמים, טרם נודע למשטרה על דבר ההתפרצות, ורק בעקבות תפיסת הכרטיסים אותרה המשפחה, ונוצר הקשר עמה. גם המתלון עצמו לא היה מודע להתפרצות, עד שנתבקש לבדוק שמא חסרים פריטים בביתו, ומצא כי אכן נגנב הרכוש.

ד. שקרים בגרסאות הנאשמים לעניין פשר מעשיהם באזור, והדרך בה הגיעו הפריטים לידיהם.

4. הנאשמים אינם כופרים בעובדה שבוצעה התפרצות לדירת המתלוננים, אך לטענתם לא היתה ידם בדבר. למול ראיות התביעה, העלו את הטענות הבאות:

א. הרכוש שנתפס על גופם, הגיע לידיהם כדין.

ב. לא ניתן ללמוד מן הסרטון על זהותם של האלמונים שיצאו מן הבניין המדובר, וזאת מאחר שמצלמת האבטחה היתה מכוונת לרחוב אלי כהן 7 ולא לרחוב חיל הים 2. בכל מקרה, הצילום נעשה מרחוק, ולא ניתן לזהות את פני המצולמים.

ג. לפי עובדות האישום ההתפרצות בוצעה בשעה 02:29 ואילו המתלון מסר בחקירתו כי שב לביתו בשעה 02:30, כך שהוא היה אמור להיתקל בהם, אך בפועל לא נוצר מפגש כלל.

ד. לא קמה חזקה תכופה הקושרת אותם להתפרצות, בשל חלוף הזמן ממועד ההתפרצות ועד שעת העיכוב.

ה. החיפוש על גופם נעשה באופן בלתי חוקי, שכן לא קדם לו כל יסוד סביר לחשד כלפיהם, לפיכך יש לפסול את פירותיו.

5. להלן אבחן את הראיות תוך התייחסות לטענות הנאשמים, ואראה כי בניגוד לטענותיהם, אשמתם הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

תיעוד הנאשמים במצלמת האבטחה

מיקום המצלמה

6. המתלונן מסר בחקירתו (ת/5) כי כתובת דירתו שנפרצה היא ברחוב חיל הים 2 בלוד.

7. על פי עדות השוטר אביתר שבו (חוקר זירה טכנולוגית- זי"ט), יצא למקום לאחר שהוגשה התלונה, במטרה לאתר מצלמות אבטחה אשר יוכלו לסייע בזיהוי האלמונים שהתפרצו לדירה. לפי עדותו, לא איתר מצלמה בבניין מגורי המתלונן, ברחוב חיל הים 2, כי אם ברחוב אלי כהן 7, בבניין שממול לכניסה לבניין מגורי המתלוננים. בעניין זה, רשם מזכר (ת/4).

8. השוטר ראובני ברכה צפה בתוכן סרטון האבטחה וערך דו"ח צפייה (ת/3), לפיו הוא זיהה את הנאשמים בסרטון, ביציאתם מן הבניין בשעה 02:29:40, כשאחד מהם לבוש חולצה לבנה ומכנסיים כהים ורוכב על אופניים, ואילו השני לבוש חולצה לבנה עם שרוולים שחורים ומכנס כהה.

9. ב"כ הנאשמים השקיעו מאמץ רב בחקירת השוטרים בנוגע לנקודה המדויקת בה היתה המצלמה מותקנת, ובנוגע לזווית הצילום, במגמה להראות כי חלה טעות בזיהוי הכתובת. נראה כי שורש הטענות נעוץ בכך שבדו"ח הצפייה (ת/3) נרשם כי המצלמה צופה לעבר הכניסה לבניין ברחוב "אלי כהן 2". ואולם, לאחר בחינת הראיות, אינני מוצאת כל יסוד במציאות לטענות, ואבהיר:

השוטר שבו העיד באופן ברור על מיקומה של המצלמה שאיתר, וממנה הוריד את תוכן הסרטונים. לפי עדותו, תר אחר מצלמה שתהיה מכוונת לכניסת הבניין המדובר ברחוב חיל הים 2, ומצא כי קיימת מצלמה שכזו בחזיתו **הצדדית** של בניין גבוה ברחוב אלי כהן 7, כשהחזית הצדדית פונה לרחוב **חיל הים**, וממוקמת מול הכניסה לבניין שבו דירת המתלונן (עמ' 43-44). במהלך הדיון ועל דעת ב"כ הצדדים, הוצג המקום באמצעות יישומן גוגל מאפ (עמ' 41 ש' 10). ניתן לראות בבירור כי הרחובות אלי כהן וחיל הים מצטלבים, וכי הבניין ברחוב אלי כהן 7 הוא גבוה ובעל חזית צדדית, הפונה לרחוב חיל הים 2. בעדותו, הצביע שבו על המצלמה שאיתר, המותקנת על הקיר החיצוני של הבניין, מעל דלת הכניסה הצדדית.

10. בעניין דו"ח הצפייה שערך השוטר ברכה (ת/3), שם נרשם כי "המצלמה הממוקמת ברחוב אלי כהן 7 צופה אל עבר הכניסה לבניין ברחוב אלי כהן 2", הרי ברור כי נפלה טעות קולמוס בדו"ח, והיה צריך לרשום כי המצלמה הממוקמת באלי כהן 7 פונה לעבר "חיל הים 2". כאמור, תמונת המצב העובדתית עלתה בבירור בעדות השוטר שבו, ומתיישבת עם מיקומי הבניינים על פי תוכנת גוגל מאפ.

11. בכל מקרה, דו"ח הצפייה שבו נפלה טעות הקולמוס אינו מהווה ראיה בעלת משקל ממש, שהרי בית המשפט הוא שאמור לצפות בסרטון ולהתרשם בעיניו שלו, מהי זווית הצילום, ומה הרלוונטיות לאישום. כיוון שכך, עיינתי בתצלומי הכניסה לבניין מגורי המתלוננים (ת/14), וצפיתי בסרטון מצלמת האבטחה. אני מוצאת כי ניתן לזהות בנקל את מיקום המצלמה ואת זווית הצילום, בה נקלטה הכניסה לבניין מגורי המתלוננים.

לפיכך, אני קובעת כי המצלמה היתה מותקנת מעל לכניסה **הצדדית** של הבניין ברחוב אלי כהן 7, והיא מכוונת הישר אל הכניסה לבניין ברחוב חיל הים 2, כך שהסרטון ממועד האירוע הוא בעל פוטנציאל מפליל.

זיהוי הנאשמים בסרטון

12. עיון בסרטון (ת/1) מלמד כי בדקה 02:29:40 נראים שני גברים יוצאים מפתח בניין מגורי המתלוננים, בזה אחר זה, במהירות. הגבר הראשון המופיע הוא בעל שיער כהה וקצר, לבוש חולצה לבנה שעליה נראה באופן מטושטש כיתוב כהה, וכן מכנסיים כהים, והוא רוכב על אופניים. מיד לאחריו, יוצא בריצה קלה גבר נוסף, גלוח ראש ובעל מבנה גוף רזה, לבוש חולצה לבנה שכתפיה ושרווליה שחורים, ומכנסיים כהים. שני הגברים פונים ביציאתם לצד השמאלי, ונעלמים.

13. הנאשמים טענו בתוקף, כי לא ניתן לזהות בסרטון את פניהם של שני הגברים, ולכן לא ניתן לקבוע כי הם אלה המצולמים. ואכן, לא ניתן לזהות את פני הגברים בסרטון, וודאי לא במידה שהיה די בה, כשלעצמה, על מנת להפלילם בביצוע ההתפרצות.

14. לצד האמור, קיימות ראיות ישירות אשר יש בהן כדי לחזק את המסקנה כי המצולמים בסרטון הם לא אחרים מאשר הנאשמים. זאת, מאחר שזמן קצר ביותר לאחר ההתפרצות, עוכבו שניהם יחדיו, במרחק לא רב מהמקום, כשהם לבושים בבגדים זהים לאלה שנקלטו במצלמה. על פי סרטון מצלמות הגוף של השוטרים (ת/1) ועל פי תמונות הנאשמים בעת מעצרים (ת/12), נעצר הנאשם 1 כשהוא לבוש חולצה לבנה שעליה כיתוב כהה עדין ומכנסיים כהים, ואילו הנאשם 2 היה לבוש חולצה לבנה שכתפיה ושרווליה שחורים, וכן מכנסיים כהים. לא זו אף זו, שני הנאשמים עוכבו כשהם רוכבים יחדיו על זוג אופניים.

15. העובדה שהנאשמים נתפסו בסמוך מבחינת הזמן והמקום, כששניהם לבושים בבגדים זהים לאלה שבסרטון, כשהם נוסעים יחדיו על זוג האופניים שנראה בסרטון, מחזקת באופן משמעותי את הוודאות לכך שהם אלה המצולמים, בשל צירוף הנסיבות והפרטים, שהם בעלי ייחודיות.

16. הנאשמים מכחישים שהיו בכניסה לבניין המדובר, וטענתם היא כי הגיעו מחנות "זייתוני" ברכיבה, ואז נעצרו. מיד אראה, כי גם ללא קשר לזיהוי בסרטון, קיימות ראיות חזקות נוספות המפלילות אותם, בדמות פריטי רכוש גנובים שנתפסו בחזקתם, ולנוכח שקריהם.

חזקה תכופה

17. לצורך בירור הטענה לחזקה תכופה, יש להקדים ולקבוע את מועד ההתפרצות ואת פרק הזמן שחלף עד לעיכובם של הנאשמים. לאחר מכן, יש לבחון את התגבשות החזקה למול מכלול הראיות ולמול הסברי הנאשמים.

מועד ההתפרצות

18. הנאשמים טענו כי מועד ההתפרצות על פי כתב האישום - בשעה 02:29 - אינו מתיישב עם גרסת המתלונן לפיה שב הביתה בשעה 02:30, שכן יוצא כי הוא היה אמור להיתקל בפורצים. טענה זו אינה במקומה, שהרי קבעתי כי הנאשמים נקלטו במצלמת האבטחה ביציאתם מן הבניין בשעה 02:29, אך לעומת זאת, המתלונן לא מסר כי שב לביתו בדיוק בשעה 02:30 כנטען, אלא מסר את שעת חזרתו בקירוב בלבד: "בשעה 02:30 בלילה בערך חזרנו הביתה" (ת/ש' 3). עולה מדבריו אלה כי ייתכן בהחלט שחלף פרק זמן מרגע עזיבתם של הנאשמים את הבניין, ועד להגעת המתלוננים. בהקשר זה, ראוי להדגיש שקשה לצפות כי המתלונן יזכור במדויק את שעת שובו לביתו, בייחוד בשעת לילה מאוחרת, מה גם שבאותו שלב לא היה מודע לכך שאירעה ההתפרצות, כיוון שלא נותרו סימני פריצה בדירה. כזכור, דבר ההתפרצות נודע לו רק משהתקשרו אליו השוטרים והעירוהו משנתו לפנות בוקר, בעקבות תפיסת הכרטיסים, שעליהם הופיעו פרטיו.

לאור האמור, אינני מוצאת כל סתירה בין מועד ההתפרצות ובין מועד חזרת המתלוננים לביתם. כמו כן, ניתן לקבוע בבירור כי ההתפרצות אירעה עובר לשעה 02:29.

מועד העיכוב

19. טענה נוספת שעלתה מפי הנאשמים נוגעת למועד עיכובם בידי השוטרים. נטען כי היות שעל פי עובדות כתב האישום העיכוב בוצע בשעה 05:28, ואילו ההתפרצות בוצעה בשעה 02:29, הרי שחלפו 3 שעות תמימות ממועד ההתפרצות ועד לעיכוב, ובכך יש כדי לקעקע את הטענות לקיומה של החזקה התכופה. טענה זו דינה להידחות, הן משום ששעת העיכוב היתה מוקדמת יותר, והן מן הטעם שגם אם התאחרה שעת העיכוב כנטען, עדיין ניתן להחיל את החזקה התכופה, כפי שיובהר.

20. למרות לשון האישום אני סבורה כי עיכובם של הנאשמים בוצע זמן ניכר לפני השעה 05:28, וזאת משלושה טעמים המשלימים זה את זה.

ראשית, השוטר אבוטבול לא זכר את שעת העיכוב המדויקת, והעריך כי היה זה בשעה 04:00-05:00 (עמ' 9 ש' 7). עם זאת, ידע לומר כי רק בחלוף שעה וחצי מהעיכוב נודע לו שהיתה התפרצות בבית המתלוננים (עמ' 23 ש' 24), ובשעה 05:00 כבר טלפן למתלונן (עמ' 23 ש' 31). המתלונן עצמו אף הוא מסר בחקירתו כי קיבל שיחת טלפון

בשעה 05:00 (ת/5 ש' 5). צירוף הנתונים הללו מוביל בהכרח למסקנה לפיה העיכוב התרחש עוד לפני השעה 04:00.

שנית, על פי שעון מצלמת הגוף של השוטר (ת/1), הנאשמים עמדו ליד הניידת כמעוכבים, בשעה 04:20, ומכאן שעוכבו עוד לפני כן.

שלישית, בצפייה בסרטון מצלמות הגוף של השוטרים, ניתן להבחין בבירור כי העיכוב בוצע בחשיכה מוחלטת, בטרם עלות השחר, ואף סיום הטיפול והנסיעה לתחנת המשטרה נעשו עדיין בחשיכה. על פי הידיעה השיפוטית (ע"א 941/05 יקבי ראשון נ' חברת הכרם (17.10.06); רע"א 5577/08 בנק הפועלים נ' פסגות בע"מ (28.10.08), במועד האירוע (17.7.20), עלה השחר כבר בשעה 04:33 והנצה החמה בשעה 05:45. משכך, שומה עלינו לקבוע כי העיכוב בוצע קודם לשעה 04:33. ייתכן כי נרשמה בדו"חות הפעולה השעה 05:28 בטעות, על פי שעת סיום הטיפול, או שעת מילוי הדו"ח בדיעבד, אך בכל מקרה, השעה שנרשמה מוטעית.

21. מן האמור עולה כי ממועד ההתפרצות עובר לשעה 02:29 ועד לעיכובם של הנאשמים ברחוב סמוך, חלפו פחות משעתיים.

התגבשות החזקה

22. כידוע, החזקה התכופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים, ולפיה אדם שנמצאים ברשותו טובין גנובים בתכוף לאחר שנגנבו, יוחזק כמי שגנב אותם או למצער קיבל אותם לרשותו בידעו שהם גנובים. נקבע בהלכה הפסוקה כי החזקה ניתנת לסתירה על-ידי הצעת הסברים חלופיים להימצאותם של הטובין הגנובים (ראו: אליהו הרנון **דיני ראיות** חלק ראשון 194 (1970)). בע"פ 5492/11 **אלרחמן נ' מד"י** (5.8.2012) נאמר:

יש להדגיש כי מדובר בחזקה הניתנת לסתירה על ידי הנאשם, וכי משקלה של החזקה עולה ביחס ישיר למידת הקלות בה יכול הנאשם להפריך את אמיתותה. "ההנחה, עולה או יורדת, מתעצמת או מידלדלת, ויכול שתהיה חזקה, קרובה לוודאי או רק קלת-ערך, הכל בהתאם לנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה"

עוד נקבע כי גם מקום בו קמה החזקה התכופה, והנאשם לא הצליח לסתור אותה, אין הדבר מחייב את בית המשפט להרשיע את הנאשם, והוא יעשה כן רק כאשר השתכנע כי הוסר כל ספק סביר בנוגע לכך שהנאשם אכן ביצע את העבירה שיוחסה לו (ע"פ 480/88 **פרץ נ' מד"י** (15.8.89)).

בנוגע ליסוד התכיפות, נקבע בעניין **אלרחמן**, כי המקרים ה"קלאסיים" של החלת החזקה התכופה נסובים על מצבים שבהם אדם נתפס "על חם" זמן קצר ביותר לאחר אירוע הגניבה כאשר הטובין הגנובים הם ברשותו. ככל שפרק הזמן שחלף מאז הגניבה ועד לרגע תפיסתם של הטובין הגנובים ברשותו של החשוד קצר יותר כך מתחזקת החזקה כי

היה מעורב בגניבתם. עם זאת, נקבע כי ההכרעה בשאלה מה ייחשב ל"תכופ" אינה מוכרעת על פי טווח זמנים מסוים, אלא היא תלויה במכלול נסיבות העניין, ובהן טיבם וכמותם של הטובין שנגנבו, היינו: האם אלה הם טובין שהמעבר שלהם מאדם לחברו הוא קל ופשוט יחסית; האם אלה טובין שלהם שימוש פונקציונאלי המחזק את ההנחה שנמסרו לאחר לצורך שימוש (כגון ספרים שמקובל להשאילם לידידים); אופן ביצוע העבירה; הראיות הנוספות בתיק; ומכלול הנסיבות האחרות (רע"פ 2653/15 **אברהם נ' מד"י** (12.8.15); ע"פ 8584/13 **שטארה נ' מד"י** (30.6.14); ע"פ (חי') 17054-05-18 **בוקריס נ' מד"י** (30.6.16); ע"פ 517/19 **אבו עאמר נ' מד"י** (6.7.20); רע"פ 1024/21 **פלוני נ' מד"י** (17.3.21)).

23. בענייננו, הנאשמים עוכבו בסמוך לשעה 04:00, ברחוב הסמוך לכתובת הדירה שנפרצה, כשבתחוננו של הנאשם 1, באזור הישבן, מוטמן השעון הגנוב, ואילו בארנקו של הנאשם 2 מוחבאים שני הכרטיסים הגנובים. כל זאת, בחלופי פחות משעתיים ממועד ההתפרצות. בנסיבות אלה, אני קובעת כי קמה החזקה העובדתית כנגדם.

24. האם עלה בידי הנאשמים לסתור את החזקה? לדעתי התשובה לשאלה זו היא שלילית, שכן נמסרו הסברים תמוהים וסותרים לעניין האופן בו הגיעו פריטי הרכוש לידם, באופן המפליל אותם, זאת גם אם נתעלם, לצורך הדיון, מן הקביעה לפיה הם תועדו ביציאתם ממקום ההתפרצות.

25. בתחילה, טענו הנאשמים בפני השוטר אבוטבול כי היו זה עתה במאפייה, ובדרכם משם מצאו את הפריטים ליד הפח (עמ' 9 ש' 26). גרסתם היתה בלתי הגיונית לדעת אבוטבול, שכן לא היתה כלל מאפייה פתוחה באותה שעה בסביבה (עמ' 9 ש' 14; עמ' 19 ש' 5). בנוסף, אבוטבול הסביר כי הפח לעברו הצביעו, היה בכיוון נסיעתם, ולא בכיוון ממנו הגיעו, כך שגרסתם נשמעה חסרת שחר לחלוטין, ולא היה כל טעם לחפש בפח (עמ' 20 ש' 31). לדעתי, לא נפל כל פגם בשיקול הדעת של אבוטבול, כיוון שהגרסה שנמסרה לו אכן היתה בלתי משכנעת. על פי סרטוני מצלמת הגוף של השוטרים (ת/1), הסברי הנאשמים בעניין זה נשמעו בשפה רפה, ובלשון אמורפית, מבלי שמסרו פריטים ממשיים אודות החנות בה ביקרו, והפח לידו עברו. בכל מקרה, הם לא הסבירו כיצד ומדוע הגיעו למקום זה דווקא, לפני עלות השחר, כשבידם מרוחק.

26. עד מהרה, נטשו הנאשמים את הגרסה הראשונה, אך גם בחקירתם מסרו הסברים תלושים מן המציאות, וסותרים:

הנאשם 1 שבתחוננו נתפס השעון הגנוב, מסר בחקירתו הראשונה מיד לאחר מעצרו (ת/8), כי היה במאפייה של זייתוני ובדרכו משם פגש בנאשם 2, ולקח אותו טרמפ על אופניו. כשנשאל אודות השעון, טען כי הוא שייך לאחייניתו סברין "אבל זה לא שלה, זה של מישהי חברה שלה, נתנה לה ללבוש" (שם ש' 31). כמובן, גרסה זו נשמעת מופרכת מיסודה, ואין בה כדי להסביר כיצד ומדוע מצא השעון את דרכו אל תחתוננו. בחקירתו השנייה, כעבור יומיים (ת/9) טען: "אני פחדתי להגיד, קיבלתי את השעון מחברוני... ואמר לי בוא תקנה שעון ב-500 ₪". לאחר מכן, הסביר כי קנה את השעון מאותו "חברוני", אותו פגש "מתחת לבניין", עבור אחותו. מעבר לסתירה הבוטה לעומת הגרסה הקודמת, ברור כי הגרסה המאוחרת מופרכת כשלעצמה, ואין בה כדי להסביר היכן וממי קנה את השעון לפנות בוקר, ומדוע החביא אותו בתחתוננו. כמובן, לא ניתן הסבר משכנע לגבי סיבת השוטטות שלו בשעה זו מלכתחילה. כמו כן, אין הסבר לצירוף

המקרים שבו נתפסו פריטים נוספים מאותה דירה, על גופו של הנאשם 2.

הנאשם 2 שבארנקו נתפסו הכרטיסים הגנובים, מסר בחקירתו הראשונה (ת/10) כי מצא את הכרטיסים זרוקים על הכביש, בסמוך למקום בו עוכב, לאחר שיצא מן המאפיה יחד עם הנאשם 1. גרסתו זו עומדת בסתירה לטענתו בעת העיכוב ולפיה מצא את הכרטיסים בפח. בחקירתו השנייה, כעבור יומיים (ת/11), חזר על הטענה לפיה מצא את הכרטיסים בכביש, אך טען כי לא ראה את הנאשם 1 קונה שעון מ"חברוני", ואינו יודע דבר אודות השעון. גם בעניינו אין הסבר לצירוף המקרים שבו נתפסו פריטים אחרים מאותה התפרצות, אצל הנאשם 1.

27. בעדותם בבית המשפט המשיכו הנאשמים להסתבך בשקרים.

הנאשם 1 טען הפעם, כי לאחר שקנה את השעון מאותו "חברוני", רצה לעשן סמים, אך נותרו בידו 200 ₪ בלבד, לכן הציע לנאשם 2 להשתתף עמו ברכישת הסם. לטענתו, בעת שנסעו על האופניים למצוא מקום לעשן קריסטל, וכשהוא היה כבר תחת השפעת סם, ירד הנאשם 2 להשתין בצד הדרך (עמ' 36 ש' 9), ולאחר מכן, עוכבו על ידי השוטרים. את השעון רכש עבור אחותו, והניח אותו לטענתו בחגורה על מנת שלא ישכח אותו, שכן הוא תמיד מחפש דברים בכיסים "ושוכח מהם" (עמ' 36 ש' 15). מצד שני, לא נתן הסבר משכנע לכך שאת כספו ואת מכשיר הטלפון שלו החזיק בכיסו, ואילו את השעון החביא בתחתוניו (עמ' 50 ש' 9). הנאשם המשיך וטען כי לא התפרץ לדירה כיוון שהיה תחת השפעת הסם במידה חזקה עד כדי כך, שאילו התפרץ היה נופל מול הדלת באפיסת כוח, זאת בניגוד לעובדה שבעת עיכובו היה פייח. בחקירה הנגדית טען כי אינו יודע מתי בדיוק רכש את השעון, ואינו יודע מתי פגש את הנאשם 2 שאף הוא היה "מסטול" מהסם (עמ' 39 ש' 30). בעניין מחיר השעון, טען לפתע כי שילם עבורו 200 ₪ בלבד (עמ' 40 ש' 13), כך שנותרו לו 200 ₪, אך כעת לא ידע להסביר מדוע נזקק לעזרת הנאשם 2, שכן אישר כי מחיר מנת הסם היה 100 ₪ בלבד (עמ' 41 ש' 13). בשונה מכך, בסרטון תועדו דבריו לפיהם היו בידו 280 ₪. בכל מקרה, לא ידע להסביר כיצד רכש שעון יקר, בשעה שלא היה לו די כסף עבור מנת הסם לה היה זקוק (עמ' 46 ש' 4). כשעומת עם הסתירות, השיב "מאיפה אני יודע", ובהמשך סתר עצמו וגיבב דברים באופן בלתי עקבי: "קנינו את הסמים אחרי, לפני, כאילו לפני, בדרך שלנו. בדרך, זה היה על הדרך, עומד שם על הדרך, זה היה בדרך. אבל לא עצרנו" (עמ' 46 ש' 18). לאחר מכן, טען כי לא השתמשו בסמים שקנו, אך לא ידע להסביר כיצד זה אם כן, שלא נתפסו עליהם שום סמים כשעוכבו על ידי השוטרים (עמ' 46 ש' 27).

הנאשם 2 העיד כי פגש בנאשם 1 בחנות של זייתוני, ואת הכרטיסים מצא בפח הזבל לאחר מכן. ואולם, הכחיש כי הלך לקנות סמים יחד עם הנאשם 1, ועמד על כך שבאותה תקופה כלל לא השתמש בסמים (עמ' 52 ש' 20), זאת בסתירה חזיתית לגרסת הנאשם 1. כשנשאל כמה זמן חלף מרגע שמצא לטענתו את הכרטיסים ועד לרגע העיכוב, השיב בתחילה כי חלפו 20 דקות או רבע שעה (עמ' 54 ש' 4), אך לאחר מכן, שינה גרסתו וטען כי חלפו 5 או 3 דקות (עמ' 54 ש' 12). לשאלות בית המשפט מדוע היה מחוץ לביתו לפני עלות השחר, מסר תשובות בלתי משכנעות: "זה לא רחוק מהבית שלי... אם אני רוצה לקנות משהו, סיגריה או אוכל, אין מישהו פתוח חוץ מזייתוני" (עמ' 56 ש' 10-14), בכך אין כדי להסביר מה היתה הדחיפות שגרמה לו לצאת מביתו באותה שעת לילה, ולאן היו פניו מועדות ברכיבה על האופניים יחד עם הנאשם 1.

28. כפי שראינו, שני הנאשמים טענו כי ביקרו בחנותו של זיתוני, ונתלו בעניין זה כאילו יש בו משום אליבי. ואולם, ברור הוא כי גם אילו ביקרו בחנות לא היה בכך כדי למעט מן האפשרות שקודם לכן, או לאחר מכן, ביצעו את ההתפרצות. מעבר לכך, הנאשמים כלל לא הוכיחו כי ביקרו בחנות, ואף לא הוכיחו קיומה של החנות. זאת, למרות שלכאורה היה בידם להביא ראיות בעניינים הללו, ביתר קלות. כמו כן, הנאשם 1 נמנע מלהביא ראיות לחיזוק משהו משלל גרסאותיו בעניין רכישת השעון מ"חברוני", או לחילופין, היותו בבעלות אחותו, או חברתה.

29. בסרטון מצלמות הגוף (ת/1) תועדה היטב העובדה שעל גופו של הנאשם 1 נתפסו כלים מחשידים: שפכטל, שרשרת ברזל גדולה, ומספר מכשירים קטנים הנחזים להיות מברג או פצירה, או סכין (לא ניתן לזהות בבירור). מכשירים אלה לא הוגשו כמוצג, ולא נודע לבית המשפט מה עלה בגורלם. עם זאת, משתועדה תפיסתם בסרטון, הרי יש גם בכך כדי להוסיף על התמיהות העולות, שהרי לכאורה לא היה לנאשם צורך בכלים הללו, ככל שמטרת נסיעתו היתה לקנות אוכל ו/או לעשן סמים.

30. העובדה שזמן קצר ביותר לאחר ההתפרצות נתפסו אצל כל אחד מהנאשמים פריטים מן הדירה, בצירוף לסתירות הבולטות בין גרסאותיהם לגבי אופן הגעת הפריטים לידם, מבליטות את מופרכות הגרסאות שמסרו. לכך מצטרפת התנהלותם המחשידה בעת העיכוב, בכך שהנאשם 1 נמנע מלהוציא את השעון כשנדרש לרוקן את כיסיו (עמ' 26), ואילו הנאשם 2 ניסה להסתיר את הכרטיסים בתוך ארנקו (עמ' 9 ש' 23), כפי שהעידו השוטרים אבוטבול ופיני מחלוף.

31. קיצורו של דבר, הוכח קיומה של חזקה תכופה הקושרת את הנאשמים לביצוע ההתפרצות, ודי בכך על מנת להרשיעם, גם ללא קשר לזיהויים בכניסה לבניין מגורי המתלוננים.

חוקיות החיפוש

32. הנאשמים טענו כי נפל פגם של אי חוקיות בעריכת החיפוש על גופם, היות שלא התעורר חשד סביר נגדם, אשר היה בו כדי להצדיק את עיכובם. ואולם, מארג הראיות אינו מאפשר לקבל טענה זו, שכן עולה כי התנהלותם עוררה חשד ממשי, בכמה היבטים.

ראשית, קשה להתעלם מחריגות הסיטואציה בה רוכבים שני גברים על זוג אופניים אחד, לפני עלות השחר. ייתכן כי בעובדות אלה לבדן לא היה די לצורך עיכוב, אלא שהנאשמים אינם חולקים על כך שרכבו על האופניים ללא קסדה, ולפי עדות השוטר אבוטבול, הוא התכוון לעכבם במטרה לרשום להם דו"ח בגין עבירה זו (עמ' 13 ש' 30).

שנית, לפי עדות אבוטבול, הנאשמים ניסו לעקוף את הניידת שנסעה מולם, והאיצו רכיבתם על האופניים (עמ' 17 ש' 26-27), למרות שהשוטרים סימנו להם בהבהוב אורות ובאמצעות הצפירור (עמ' 9 ש' 10-11; עמ' 16 ש' 5). בסופו של דבר, נאלץ אבוטבול להעמיד את הניידת באופן שחסם את נסיעתם, ורק אז עצרו. התנהלות זו, היה בה כדי לעורר חשד כלפיהם.

שלישית, לפי עדות אבוטבול, בעת העיכוב הגיבו הנאשמים באופן חריג: "השניים נראו לי מאד לחוצים מזיעים רועדים" (עמ' 9 ש' 12). תמיכה לעדותו ניתן למצוא בעדות הנאשם 1 שאישר כי הזיע במידה חריגה: "עישנתי קריסטל חבל על הזמן והקריסטל נותן להזיע חבל על הזמן, ועישנתי והיה לי חם" (עמ' 36 ש' 32).

צירוף הנסיבות שבהן התעלמו הנאשמים מהוראת השוטרים בנסותם להתחמק מהם, ולאחר מכן נראו מזיעים ולחוצים, בהחלט היה בו כדי לעורר חשד סביר לכך שהם מסתירים דבר מה. לאור כל אלה, אני דוחה את הטענה כנגד חוקיות החיפוש, שכן התעורר חשד סביר שהצדיק עיכוב וחיפוש.

33. מעבר לצורך, אזכיר כי בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית, גם אם מצא בית המשפט כי נפל פגם בחיפוש, לא יורה על פסילת ראיות באופן אוטומטי, אלא עליו לבחון את עצמת הפגם. בעניין זה, נקבע בהלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 טור' יששכרוב נ' התובע הצבאי (4.5.06)):

לבסוף, ניתן לבחון האם הראיה היתה מתגלית או מושגת על-ידי רשויות אכיפת החוק, גם לולא השימוש באמצעי החקירה הבלתי כשרים. כאשר התשובה לשאלה זו חיובית, עשוי הדבר להפחית מעוצמת הפגיעה בזכותו של הנאשם להליך הוגן אם תתקבל הראיה המשפט (ראו והשוו: ע"פ 5203/98 חסון הנ"ל, בעמ' 283, שם הסיק בית-המשפט כי בהתחשב במכלול נסיבות העניין, היה הנאשם מוסר את הודאתו גם לולא הפגיעה שלא כדין בזכותו

יישומו של כלל זה בענייננו, מוביל לדעתי למסקנה לפיה גם אילו נקבע כי נפל פגם בחיפוש (ועמדתי שונה כאמור), הרי עצמתו מינורית ואין בה כדי להצדיק פסילת פירותיו של החיפוש. זאת, מאחר שניתן היה לקשור את הנאשמים להתפרצות על פי השוואת לבושם בעת העיכוב, לתמונות מסרטון מצלמת האבטחה, גם ללא עריכת החיפוש על גופם. משכך, בכל מקרה אין הצדקה לפסילת ממצאי החיפוש במקרה דנן.

34. טענה נוספת שעלתה מפי הנאשמים היא כי לא הודע להם בגין מה עוכבו ולא הודעו להם זכויותיהם, על כן יש להורות על פסילת גרסאותיהם הראשונות, מכוח כלל הפסילה הפסיקתית (הלכת בן חיים). גם טענה זו אינה יכולה להתקבל, שכן לא הוכח כי נשללו זכויות כלשהן מאת הנאשמים. בנוסף הנאשמים אינם יכולים לאחוז בחבל משתי קצותיו, כשמחד הם דורשים לפסול את גרסתם בעת העיכוב, ומאידך הם חוזרים על אותה גרסה בעדותם ובסיכומיהם, ואף טוענים כי היה על השוטרים לברר את אותה גרסה על ידי חיפוש בפחי הזבל בסביבה. מכל מקום, בפועל לא נגרם לנאשמים כל עוול כתוצאה ממסירת הגרסה הראשונית, שהרי לא הודו ולא הפלילו עצמם כלל, באותו מעמד.

על כל האמור יש להוסיף כי בכל מקרה, גם אילו הוריתי על פסילת הגרסאות שנמסרו בעת העיכוב, לא היה בכך כדי להועיל לנאשמים, שהרי הוכח כי סתרו עצמם בגרסאות שונות ומשונות גם בחקירתם ובעדותם.

35. לאור כל אלה, אני מוצאת כי החיפוש היה חוקי.

התייחסות לטענות נוספות שעלו מפי הנאשמים

36. אין מחלוקת על כך שלא נמצאו סימני פריצה בדירת המתלוננים, ואולם בניגוד לטענת הנאשמים, אינני יכולה לקבוע כי יש בכך כדי לעורר ספק לגבי עצם קרות ההתפרצות. ייתכן כי המתלוננים סברו שנעלו את הדלת אך בפועל היא נותרה סגורה ולא נעולה, כך שלא היה צורך בפריצה אלימה, וייתכן שנעשה שימוש בכלי פריצה יעילים במיוחד. כך או כך, משהוכח כי הפריטים נגנבו מתוך הדירה כאמור, די בכך על מנת לקבוע שבוצעה כניסה לתוך הדירה שלא כדין.

37. העובדה שבידי הנאשמים נתפסו רק חלק מן הפריטים שנגנבו, אינה ממעטת מתוקף הראיות המפלילות נגדם. ייתכן כי היה עמם שותף אלמוני נוסף שנטל את יתר הפריטים, וייתכן כי העבירו אותם לידי אחר. מה שברור הוא כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שידם היתה בגניבת הפריטים, מכוח החזקה התכופה, ומכוח הראיות הישירות לנוכחותם בבניין בסמוך לאחר ההתפרצות.

38. ועוד נטען מפי הנאשמים כי על פי דו"ח שרשם אחד השוטרים, הם רכבו על אופניים חשמליים, אך בפועל, הם נתפסו עם אופניים רגילים. טענה זו, אינה יכולה להועיל לנאשמים שכן לא הוכח מה היה סוג האופניים, וגם אם אלה תוארו על ידי מי מהשוטרים בטעות כחשמליים, אין בכך כדי למעט מכל יתר הראיות המפלילות שפורטו.

סוף דבר

39. הראיתי כי קיימות ראיות ישירות הקושרות את הנאשמים להתפרצות, שכן הם תועדו בסרטון מצלמת האבטחה, בעת יציאתם מבניין מגורי המתלוננים. בהקשר זה, קבעתי כי המצלמה תיעדה את הכניסה לבניין וכי ניתן לזהות את הנאשמים על פי פרטי לבושם הייחודיים, והרכיבה על האופניים, כפי שעוכבו בידי השוטרים.

40. לצד האמור, קבעתי כי גם אלמלא היו הנאשמים מזוהים בסרטון, ניתן היה להרשיעם על בסיס החזקה התכופה בפריטים שנגנבו מן הדירה. זאת, מאחר שעוכבו על ידי השוטרים בטרם חלפו שעתיים ממועד ההתפרצות, והסבריהם לפשר מעשיהם ואופן הגעת הפריטים לחזקתם, היו רצופי פרכות וסתירות. עיכובם כשהם לבושים בבגדים זהים לאלה שתועדו בסרטון, כשפריטי הרכוש הגנוב בידם, מחזק כמובן גם את המסקנה בדבר זיהוים בסרטון, בשל סמיכות הזמנים והמקום.

41. לצד קביעותי המרשיעות, אני סבורה כי כתב האישום לוקה בריבוי סעיפי אישום ללא צורך וללא הצדקה. מאחר שהוכחה האשמה בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה מתוכו בצוותא חדא, על פי סעיף 406(ב) ו-29 לחוק העונשין, ברי כי העבירות הנוספות של גניבה וגניבת כרטיס חיוב, נבלעות בתוך העבירה הנ"ל, שהיא החמורה מביניהן. כבר נכתב פעמים רבות על חובתה של התביעה לבחור בין סעיפי האישום האפשריים, אותו האישום המבטא בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה, וכי אין להרבות בסעיפי אישום סתם, תוך מה שנקרא באנגלית: "throwing the book at the accused". (ראו בעניין זה: בש"פ 5284/91 לויאן נ' מד"י (7.12.91); ע"פ 406/72 שניר נ' מד"י (10.12.73); ת.פ. (מחוזי-ים) 482/04 מד"י נ' גולן (20.12.05)). לאור ההלכה הפסוקה בעניין זה, אני סבורה

שאין מקום להרשיע את הנאשמים בעבירות הנוספות.

42. לאור כל האמור, אני מרשיעה את הנאשמים בעבירה לפי סעיפים 406(ב) ו-29 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' סיוון תשפ"א, 20 מאי 2021, במעמד הצדדים.